

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У. 11602/13
06.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. ..., кога заступа пуномоћник, Татјана Суџум, адвокат из Београда, ул. Мајке Јевросиме бр. 6/7, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисија за жалбе Управе царина, ради поништаја решења број 148-04-039-00-464/4-2013 од 19.06.2013. године, у правној ствари царинској, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд У/I-1326/2012 од 11.02.2013. године, којим решењем су у поновном поступку, у смислу одредбе члана 105. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 61/05, 85/05 и 62/06) и члана 3. и 4. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације ("Службени гласник РС", бр. 53/04, 95/07) измењени подаци у ЈЦИ УВ4 број: 579 од 16.01.2007. године ЦИ Терминал Железничка станица Београд у наименовању 01 у рубрикама 31, 33 и 47, а тужилац обавезан да плати износ од 147.477,50 динара на име мање плаћеног царинског дуга и утврђено да се наведени износ неће наплаћивати, јер је исти наплаћен по решењу Царинарнице број: У/I-4104/2008 од 14.12.2009. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 10.07.2013. године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, неправилно утврђеног чињеничног стања и због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Указује да је наступила преклузија за

предузимање мера из члана 105. став 5. Царинског закона, те да је побијано решење којим су предузете наведене мере (мењањем података у Царинској декларацији, изменом тарифног броја и царинске стопе и обавезивањем обвезника да плати утврђени износ на име мање плаћене царине) донето 11.02.2013. године, односно, по истеку рока од пет година, рачунајући од дана када је прихваћена царинска декларација - ЛЦИ УВ-4 број 579 од 16.01.2007. године. Међутим, опреза ради, тужилац указује и да није било процесних услова за примену члана 105. став 5. Царинског закона. Наиме, тужилац сматра да је роба правилно тарифирана, као и да је назив робе унет у декларацију према фактури произвођача, из које се види да се предметне расхладне витрине разврставају под тарифну ознаку 8418 50 99 00 са стопом царине од 10%. Наводи да је поступак царинења правноснажно окончан када је роба оцарињена и стављена у слободан промет, те да је царински орган прихватио да су у декларацији истинито наведени подаци о роби, у погледу врсте, цене, количине и порекла. Даље наводи да се разврставање робе у погрешан тарифни став, а које врши царинска служба, не може подвести под неистините односно непотпуне податке, већ да то представља примену царинских прописа. Тужилац истиче и да је и у налазу и мишљењу вештака утврђено да предметна роба нема расхладну јединицу или испаривач, али да има компресор као што га имају кућни фрижидери и замрзивачи на које се плаћа царина од 10%. Осим тога, указује да је у жалби на првостепено решење поднео и опредељени трошковник, при чему је у образложењу своје одлуке тужени орган навео да тужилац нема право на трошкове према члану 104. став 1. Закона о општем управном поступку, не узимајући у обзир чињеницу да је одредбом члана 104. став 6. истог закона, прописано да трошкове странке и другог лица у поступку, проузроковане поступком покренутим по службеној дужности или у јавном интересу, а које странка односно лице у поступки није проузроковало својим понашањем, сноси орган. Предлаже да суд у спору пуне јурисдикције поништи оспорено решење, обустави поступак накнадне контроле и обавезе орган управе да тужиоцу надокнади трошкове управног поступка као и трошкове судске таксе за састав тужбе по АТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разложима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Одлучујући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања пред судом, Управни суд је након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Према стању у списима предмета, Управни суд је пресудом 9 У 22508/10 од 27.01.2012. године, уважио тужбу тужиоца и поништио решење туженог органа 148-04-039-00-203/2010 од 13.04.2010. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа од 14.12.2009. године, због повреде правила поступка, односно што тужени орган у образложењу наведеног решења није оценио све наводе жалбе и за своју одлуку није дао довољне разлоге, као и што је пропустио да одлучи о предлогу тужиоца да се изведе доказ вештачењем на околност утврђивања саставних елемената предметних расхладних витрина, односно њихов систем хлађења. У извршењу наведене пресуде, тужени орган је донео решење број: 148-04-039-00-203/7-2010 од 17.04.2012. године, којим је поништено решење Царинарнице Београд У/І-4104/2008 од 14.12.2009. године, а у поступку поновног решавања по жалби тужиоца, изјављеној против првостепеног решења од 11.02.2013. године, тужени орган је поступајући по примедбама суда из наведене пресуде, отклонио учињене повреде правила поступка, размотрио и налаз и мишљење вештака Б.Б. од

31.12.2012. године у погледу техничких карактеристика робе, те након окончаног поступка контроле од стране Тима за накнадну контролу донео оспорено решење, при чему је дао образложене разлоге због којих је нашао да се царинска роба коју је тужилац декларисао по ЛЦИ УВ-4 број 579 од 16.01.2007. године, сврстава у тарифни став 8418.50 19 00 Царинске тарифе са наименовањем: Фрижидери и остали уређаји за хлађење: Остали сандуци, витрине и слични уређаји за хлађење: расхладне витрине и пултови са уграђеном расхладном јединицом: остали” са стопом царине 15%, сходно члану 2. став 1. Закона о царинској тарифи (“Службени гласник РС”бр. 62/05,61/07), а не у тарифни став 8418 50 19 00 Царинске тарифе са стопом царине од 10%, што у свему прихвата и овај суд.

У поново спроведеном поступку, а имајући у виду мишљење стручне службе Управе царина, Одељења за царинску тарифу од 02.04.2013. године, утврђено је да роба под трговачким називом HG-5.0 и HG-500GP представља расхладне витрине са самозатварајућим стакленим вратима, с тим да расхладна витрина HG-5.0 ма запремину 420 л, а расхладна витрина HG- 500 GP има запремину 320 л. Уређај има уграђену расхладну јединицу која као основне делове садржи компресор, кондензатор и испаривач. Наиме, изведен је закључак да вештак своје мишљење заснива на конструктивно технолошким разликама модела HG и HGN и “комерцијалних” врста расхладних витрина, при чему под комерцијалним расхладним витринама подразумева отворене расхладне витрине, које због својих великих димензија и конструкције (немају врата) морају имати снажније расхладне агрегате. Полазећи од наведеног, а имајући у виду тумачење коментара ХС и Коментара Царинске тарифе, тужени орган је закључио да Царинска тарифа не прави разлику између расхладних јединица за фрижидере и оних који се користе код расхладних витрина, пултова, контејнера или смрзнуте хране, односно да се термин “расхладна јединица” користи у најопштијем значењу, те да вештак своје мишљење заснива на произвољном тумачењу номенклатурне поделе тарифног броја 8418 и непознавању правила процедуре сврставања робе по Царинској тарифи.

Ценећи наводе жалбе, тужени орган је оценио као неоснован навод да је у конкретном случају наступила преклузија и да царински орган није могао донети решење о претарифирању у смислу става 5. и 6. члана 105. Царинског закона, са разлога што се у ради о решењу које је донето у поновном поступку, а у извршењу пресуде Управног суда 9 У 22508/10 од 27.01.2012. године, којом је поништено решење туженог органа 148-04-039-00-203/2010 од 13.04.2010. године, а након тога Комисија за жалбе управе царина је донела решење 148-04-039-00-203/7-2010 од 17.04.2012. године, којим је поништено решење првостепеног органа од 14.12.2009. године и предмет враћен на поновни поступак. Такође, тужени орган је оценио као неоснован навод жалбе да је неправилно примењена одреба члана 105. став 5. Царинског закона јер се сврставање робе, односно тарифни став и стопа царине не може сматрати податком, будући да су подаци у смислу члана 340. став 1. тачка 2. Царинског закона, подаци о количини, вредности, врсти и пореклу робе. Ово са разлога што је уписивање података у рубрику 31 обавезно при подношењу декларације за стављање робе у слободан промет, па је податак о тарифном ставу и стопи царине, податак који се у смислу члана 105. Царинског закона може проверавати након пуштања робе декларанту, у накнадној контроли. У погледу опредељених трошкова у жалби, тужени орган је полазећи од одредбе члана 104. став 1. Закона о општем управном поступку, као и чињенице да се у конкретном случају ради о једностраначкој управној ствари, нашао да тужилац нема право на тражене трошкове, за коју одлуку је у образложењу оспореног решења, по оцени Управног суда, дао довољне и јасне разлоге.

Имајући у виду наведено, Управни суд налази да је тужени орган оценио све

наводе жалбе у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку и дао разлоге због којих их сматра неоснованим, те у свему поступио у складу са примедбама суда из пресуде 9У. 22508/10 од 27.01.2010. године. Полазећи од тумачење Коментара царинске тарифе и сврставања расхладних уређаја у Обавезујућим обавештењима земаља чланица Европске уније, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган закључио да су у тарифну ознаку 8418 50 19 00 сврстани расхладни уређаји са стакленим вратима и системом хлађења са техничким карактеристикама истим као и код увезених уређаја.

Суд је ценио све наводе тужбе, који су истицани и цењени у жалби, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења.

Управни суд је оценио да није основан захтев тужиоца да суд, сагласно одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи у овој ствари доношењем пресуде у спору пуне јурисдикције, будући да је суд тужбу тужиоца у овом управном спору одбио.

Са изнетих разлога, налазећи да закон није повређен на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари нашао да је исти неоснован, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде применом одредбе чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 06.11.2015.године, 14 У 11602/13

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/НМ